
Ivanai Ivanai
Gražink man kalbą
Nebejudą lūpos
Iš svetimo vėjo sukurto
Gal dėl tavęs
Sustingusios iš baimės
Buvai juk šaltkalvis
Kiekvienas neva laimės
Per taigą bėga
Staltiesėm baltom
Po kojom girgžda
Mano pasaka
Bet nieko nesigirdi
Išpustė svetimus žodžius
(jie juokias tarpe tarp
dviejų stiklų)
Ir grįžta į šaltinį
Užšalusį upelyje kalnų
Kur mato vienetą plyšys
Ir balsas kondensuojas
Iki atoslūgio
Potvynio
Pavasario

Ivanai Ivanai
Ne dėl tavęs žiema
Atsimuš į veidrodį
Nutirpę

